

faktiske anledning til, at ministeren tager sagen op, men det skal understreges, at beslutningen herom beror på ministerens vurdering. Reglen forventes kun anvendt i sager, som er af større samfundsmæssig betydning, og hvor der er særlig grund til at ministeren bør tage sagen op.

Efter den gældende bestemmelse i § 70, stk. 3, kan ministeren på eget initiativ tage de afgørelser, som de lokale myndigheder har truffet, op til nærmere undersøgelse og afgørelse. Reglen herom indgår i forslaget til den ny bestemmelse i § 69 a, der som ovenfor nævnt foreslår ministerens beføjelse udvidet til også at omfatte de af miljøstyrelsen som klagemyndighed allerede truffne afgørelser, som ikke kan indbringes for miljøankenævnet. § 70, stk. 3, foreslås derfor ophævet.

Der er som i den gældende bestemmelse i § 70, stk. 3, ikke fastsat nogen bestemt frist for ministerens adgang til at tage lokale myndigheders afgørelser op til prøvelse, men det er klart, at der må være visse grænser for, hvornår ministeren kan tage et sådant skridt.

Efter § 70, stk. 3, 2. pkt. kan afgørelsen kun ændres til skade for adressaten, såfremt afgørende hensyn til miljøbeskyttelsen taler herfor. Ved den nye regel i § 69 a er der ikke foreslået en tilsvarende begrænsning. Det skyldes, at der ifølge almindelig forvaltningsretlig teori og praksis ikke gælder sådanne begrænsninger for en klagemyndigheds, f.eks. miljøstyrelsens, adgang til at omgøre indbragte afgørelser.

Med hensyn til forslaget til §§ 69 b-69 c henvises til bemærkningerne til nr. 18-19.

Til nr. 27

Forslaget er en konsekvens af de i § 1, nr. 3, 7 og 8 foreslåede ændringer.

Til nr. 28

Der henvises til bemærkningerne til nr. 26.

Til nr. 29-30

Den almindelige klagefrist i miljøbeskyttelsesloven er 4 uger regnet fra den dag, hvor afgørelsen er meddelt den pågældende. Det vil efter praksis sige den pågældende klageberettigede, hvad enten denne er adressaten, en klageberettiget myndighed eller en klageberettiget omboende. Det er derfor vigtigt, at samtlige klageberettigede personer og myndigheder underrettes samtidig om afgørelsen, idet tidspunktet for meddelelsen er afgørende for, på hvilket tidspunkt 4 ugers fristen løber.

Klagefristen begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor meddelelse om afgørelsen er kommet frem til den klageberettigede, det vil normalt sige dagen efter afgørelsens datering og overgivelse til postbesøgelse. Fristen udløber på 4-ugers dagen fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem, hvilket betyder, at en klage skal være myndighederne i hænde senest på 4-ugers dagen for at være rettidig.

Forslaget til ændring af § 65, hvorefter det gøres obligatorisk, at underretning om visse afgørelser skal ske ved offentlig annoncering, må ses på denne baggrund.

Som foreslået i nr. 29 regnes i tilfælde, hvor offentlig annoncering har fundet sted, klagefristen fra offentliggørelsen uanset tidspunktet for eventuel individuel underretning. Klagefristens udløb bør være angivet i annoncen.

Efter den gældende regel i § 71, stk. 2, kan klagemyndigheden inden for en frist af 6 måneder se bort fra en overskridelse af den almindelige klagefrist, hvis overskridelsen af særlige grunde er undskyldelig. Bestemmelsen, der i øvrigt kun har fundet ringe anvendelse i praksis, har givet anledning til nogle principielle fortolkningsproblemer med hensyn til spørgsmålet om det absolut seneste tidspunkt for klagemyndighedens adgang til at tage en klagesag op til behandling. Ombudsmanden har imidlertid antaget, at i tilfælde, hvor der ikke har fundet korrekt underretning sted, og hvor lovens ordinære klagefrist på 4 uger derfor ikke er begyndt at løbe, vil klagemyndigheden, uanset at der er gået mere end 6 måneder efter at en afgørelse er truffet, kunne tage en klagesag op til behandling inden for en frist af 4 uger fra det tidspunkt, hvor der er meddelt korrekt underretning om afgørelsen. Det foreslås at fjerne en del af de usikkerhedsmomenter, som en mangelfuld underretning kan give anledning til, ved som nævnt at stille forslag om, at underretning om godkendelse efter lovens kapitel 5 altid skal finde sted ved offentlig annoncering, jfr. bemærkningerne til nr. 24. Samtidig foreslås § 71, stk. 2, ophævet.

Til nr. 31

Det er lovens almindelige princip, at klage har opsættende virkning for efterkommelsen af afgørelser om påbud eller forbud. I særlige tilfælde kan det dog bestemmes, at en afgørelse skal efterkommes uanset klage. Som loven i dag er formuleret, tilkommer denne beføjelse kommunalbestyrelsen, amtsrådet eller hovedstadsrådet. Da der imidlertid i praksis har vist sig behov for, at miljøstyrelsen - også i situationer, hvor denne er 1. in-